

VERSETUL EVANGHELIEI

David Clayton, August 2020

Pe parcursul acestui articol voi examina un verset pe care-l consider a fi cel care redă Evanghelia în mod desăvârșit. În mod ciudat, acest verset se găsește în Vechiul Testament: Isaia 9:6. Interesant este faptul că acest pasaj menționează șapte atribute ale lui Hristos; dacă este o coincidență sau nu, vă las pe voi să decideți, însă numărul șapte indică desăvârșirea iar eu nu cred că în Cuvântul lui Dumnezeu există prea multe coincidențe. Iată ce afirmă acest verset:

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Sfetnic Minunat, Dumnezeu tare, Părintele veșnic, Prinț al păcii.” (Isaia 9:6 - KJV).

Cele șapte atribute menționate sunt:

1. Un Copil ni s-a născut.
2. Un Fiu ni s-a dat.
3. Domnia va fi pe umărul Său.
4. Numele Lui va fi Sfetnic Minunat,
5. Dumnezeu tare,
6. Părinte veșnic,
7. Prințul păcii.

Pe parcursul acestui capitol vom analiza în detaliu aceste șapte caracteristici ale lui Hristos pentru a vedea ce putem înțelege din fiecare dintre ele. Fiecare dintre aceste atribute indică spre câte un element principal din viața și misiunea lui Hristos iar adevărul este că dacă vreunul dintre ele ar fi lipsit, misiunea lui Hristos ar fi fost incompletă iar El n-ar fi putut să realizeze mântuirea noastră.

Un Copil ni s-a născut

Prima idee menționată este că „un Copil ni s-a născut.” Care sunt implicațiile acestui fapt? Care sunt elementele implicate în nașterea lui Isus care fac ca acest atribut să fie atât de important? Isus ar fi putut să ne fie oferit în diferite moduri: Dumnezeu L-ar fi putut crea din țărâna pământului așa cum a făcut în cazul lui Adam. L-ar fi putut recrea ca Cel de-al doilea Adam în același fel în care l-a creat pe primul Adam. Însă, datorită faptului că Isus este Mântuitorul nostru, Dumnezeu nu L-ar fi putut trimite astfel. El a trebuit să devină pe deplin și cu adevărat un membru al rasei noastre, din carnea, oasele și genele noastre. Pentru a fi Mântuitorul nostru, a trebuit să fie un membru al rasei decăzute a lui Adam. Pavel ne spune că

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.” (Galateni 4:4, 5).

Acest Fiu al lui Dumnezeu, Copilul promis că se va naște, a trebuit să fie descendentul rasei lui Adam. Nu putea fi un luptător dintr-o altă lume, un campion dintr-un alt loc; nu, ci a trebuit să fie unul dintre noi. Rasa care a ajuns sub puterea și stăpânirea lui Satan era rasa umană, cea pe care diavolul a cucerit-o când l-a înfrânt pe Adam. Nimeni din afara omenirii nu putea să poarte această luptă pentru noi; un om a fost cel care a dar stăpânirea lui

Cuprins:

Ucenicul lipsă	Pag. 6
Convertirea mea	Pag. 9
Demascat	Pag. 11

Satan și numai un al om putea distruge acea stăpânire pentru noi. Era în mod legal proprietatea lui Satan; el l-a înfrânt pe Adam și, în consecință, toți cei care s-au născut în rasa umană au trecut în mod legal sub stăpânirea sa. Isus l-a numit pe Satan „stăpânitorul acestei lumi”, ceea ce înseamnă că el era conducătorul acestei planete. Așadar, dacă cineva dorea să salveze omenirea, trebuia să fie parte din rasa umană, cineva limitat de condițiile în care ne-a așezat Adam. În ciuda acestor limitări, Mântuitorul nostru a trebuit să găsească o cale de a-l înfrânge pe Satan. Omenirea a fost cea care fusese biruită și trecută sub stăpânirea lui Satan. Omenirea trebuie să fie cea care urma să câștige bătălia în care omenirea eșuase.

Așadar, această primă afirmație, „*un Copil ni s-a dat*”, conține marele adevăr că Isus Hristos este cu adevărat fratele nostru. Fratele meu stă la dreapta tronului lui Dumnezeu, în locul atotputerniciei; fratele meu de trup și sânge! Așa cum spune în cartea Evreilor:

„*Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul*” (Evrei 2:14).

El știe ce simțim motiv pentru care poate empatiza. În Isus, Dumnezeu ne-a dat pe Cineva care a trecut prin experiențele noastre, care a fost născut cu slăbiciunile noastre, care a experimentat luptele noastre. Toate acestea sunt cuprinse în afirmația că „*un Copil ni s-a dat*”. A fost pentru noi, de dragul nostru.

Un Fiu ni s-a dat

La un moment dat am avut ideea că Dumnezeu L-a împrumutat pe Fiul Lui pentru 33 de ani. În acea perioadă de timp El a fost om, a suferit ca om pentru un timp după care experiența a luat sfârșit. A fost greu pentru El și a suferit mult, dar a știut că este numai pentru un timp. Când am început să înțeleg ce s-a întâmplat cu adevărat, inima mi-a fost zdrobită pentru că am văzut că Dumnezeu a făcut cel mai mare sacrificiu posibil. Dacă vrei să câștigi o înțelegere mai profundă a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat când Isus a devenit om, îți recomand să citești articolul „Născut de trei ori” publicat în revista „Divina Vindecare” nr. 89 din luna mai, 2017.

Când Isus a venit pe pământ ca un fetus pentru a fi născut ca un bebeluș, într-un sens acea Persoană care a existat împreună cu Dumnezeu pentru toată veșnicia, Fiul născut al lui Dumnezeu, a dispărut pentru totdeauna! Era El, dar într-un sens nu era El. Era El pentru că era același spirit în trupul omenesc. Dar era spiritul fără amintiri, fără inteligență, fără personalitate. Conștiința vieții anterioare fusese ștersă; Dumnezeu a renunțat la Fiul Lui, cu toate părtașia pe care o avuseseră din timpul veșniciei. Da, atunci când Isus a devenit om a devenit Fiul lui Dumnezeu într-un sens nou, era un Fiu nou, căci identitatea veche dispăruse pentru totdeauna! Dumnezeu a câștigat un nou Fiu, dar L-a pierdut pe Cel vechi.

Cel mai bun mod de a explica ceea ce s-a întâmplat cu Isus este de a folosi conceptul reîncarnării. Reîncarnarea a avut loc o singură dată în istorie și anume când Isus a fost născut din nou ca om. Satan este extrem de viclan și a popularizat ideea reîncarnării aplicând-o omului și tuturor viețuitoarelor prin religiile păgâne. Dar nicio ființă nu este reîncarnată vreodată; acest lucru i s-a întâmplat o singură dată Fiului lui Dumnezeu. În conceptul reîncarnării cineva moare și este născut din nou într-o altă formă. Când se întâmplă acest lucru, el nu-și mai amintește nimic din viața trecută. De fapt, în majoritatea acestor concepte omenesti ale reîncarnării, persoana poate chiar să fie născută din nou într-o altă formă de viață ca insectă sau animal. Însă același spirit care a constituit identitatea acestei persoane, este transferat într-o nouă formă de viață, motiv pentru care este aceeași persoană, dar cu o cu totul altă identitate în care începe o cu totul altă viață nouă. Așa cum am spus deja, acest lucru s-a întâmplat o singură dată în istorie și anume în cazul întrupării Fiului lui Dumnezeu. Nu s-a întâmplat niciodată înainte și nici nu se va mai repeta.

Desigur că atunci când Isus a devenit om, Dumnezeu L-a învățat prin visuri, viziuni și studiul Scripturii și astfel a înțeles încetul cu încetul cine era de fapt. El a dezvoltat o relație specială cu Dumnezeu, dar nu pe baza amintirilor din viața anterioară, ci pe baza interacțiunii pe care a avut-o cu Dumnezeu în această nouă identitate. Aspectul minunat este că Acest nou Fiu al lui Dumnezeu va fi pentru totdeauna parte din rasa umană. Aceasta nu a fost o identitate împrumutată, ci a fost noua realitate a Fiului lui Dumnezeu și astfel, prin El, rasa umană este

pentru totdeauna legată de divinitate. Prin Isus Hristos, familia noastră omenească a devenit parte din familia lui Dumnezeu. Isus este cu adevărat în cel mai deplin sens Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, așa că în El rasa divină și cea umană au devenit una! Ce realitate uimitoare! Acum putem începe să înțelegem înțelesul versetului care spune că

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

Domnia pe umărul Lui

De la începutul lumii nu am văzut niciodată o guvernare de care să fim cu adevărat mândri, una care să fie pe deplin dreaptă și corectă, preocupată numai de binele cetățenilor. Dumnezeu se referă la guvernarea viitoare a lui Isus Hristos ca fiind împărăția lui David. Presupun că unul dintre motive este faptul că în istoria lui Israel, împărăția lui David s-a apropiat cel mai mult de ceea ce Dumnezeu a dorit cu adevărat. Regele David a încercat să fie corect și imparțial și a avut pe inimă binele oamenilor, dar au fost momente în care a eșuat lamentabil și propriile lui slăbiciuni au lăsat o pată în istorie.

Dar această afirmație ne spune că în Acest Copil, Dumnezeu ne va oferi o soluție permanentă pentru această problemă a guvernării deficitare. Omenirea va primi în sfârșit o guvernare pe care o putem vota în siguranță. Această guvernare nu va fi încredințată în mâinile altor oameni, nu vor exista administratori corupți, ci El este cel care va asigura egalitatea și dreptate:

„I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7:14).

„El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.” (Isaia 9:7).

Va fi numit

Ce simbolizează în Biblie un nume? Realitatea este că Isus nu a primit niciodată aceste nume pentru că nimeni nu L-a numit „Sfetic Minunat”. L-au numit „Stăpân”, „Mântuitor” iar Toma I-a spus „Domnul și Dumnezeul meu”, dar nicăieri nu a fost numit „Părintele veșnic”. Când a fost născut, îngerii au cântat „Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui,” dar nimeni nu L-a numit vreodată „Prințul păcii”. Acest lucru accentuează faptul că aceste „nume” nu se referă la titlurile care I-au fost oferite lui Isus sau la modul în care oamenii L-au numit. Biblia spune că „Numele Lui va fi numit”, dar nu ne oferă un nume așa cum înțelegem de obicei. Nu identifică sunetul pe care-l rostim atunci când ne referim la o persoană, ci mai degrabă se concentrează pe unele dintre caracteristicile și atributele Persoanei. În Biblie un nume este deseori ales pentru a accentua caracteristicile unei persoane și, de fapt, acesta este modul în care a apărut ideea de nume: erau simple descrieri ale caracteristicilor unei persoane exprimate într-un singur cuvânt. Datorită acestui lucru căutăm deseori și noi să înțelegem înțelesul numelor biblice pentru că ele pot uneori să ne ofere informații despre atributele persoanei la care se referă.

Așadar, atunci când Biblia spune că „Numele Lui va fi”, Dumnezeu nu spune că acesta este titlul prin care trebuie să vă referiți la Acest Copil, ci mai degrabă că acestea sunt caracteristicile pe care le veți găsi în Această Persoană, în Acest Copil care se va naște, Persoana pe care o ofer rasei umane; acestea sunt caracteristicile pe care le veți găsi în El. Așadar, nu trebuie să căutăm numele asociate Persoanei lui Isus, ci mai degrabă aceste calități și atribute asociate Lui.

Minunat Sfătuitor

Primul dintre aceste atribute este „Minunat Sfătuitor.” Ce este un sfătuitor și care este menirea lui? Orice ar fi, Isus face această lucrare într-un mod minunat, motiv pentru care este un Sfătuitor „minunat”. Este uimitor faptul că acest Rege, acest Frate care ne-a fost dar, este identificat cu cineva care oferă sfaturi, cineva care ne învață pentru că asta este ceea ce face un sfătuitor. Un sfătuitor este o persoană care te ia sub aripa sa și-ți oferă călăuzire, o persoană

înțeleaptă care îți oferă direcția în viață. În Isaia descoperim un alt pasaj care se referă la lucrarea lui Hristos în noul legământ:

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!”, când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” (Isaia 30:21).

Acest pasaj se referă la o călăuzire intimă de o natură extraordinară: ne spune că indiferent unde suntem, indiferent de circumstanțe, vom avea călăuzire persoană, un Sfătător personal, un glas care ne va călăuzi unde să mergem, în ce direcție să ne îndreptăm.

Nu a existat niciodată nimeni care să fie capabil să ne sfătuiască, să ne călăuzească și să ne direcționeze într-o manieră atât de intimă; nici măcar părinții noștri care au fost în mod constant în jurul nostru când am fost copii. Când copiii mei erau mici îi țineam mereu de mână când mergeam în oraș sau în locurile cu trafic și potențial pericol. Întotdeauna am încercat mereu să-i călăuzesc și să-i protejiez, dar chiar și așa, mi-a fost imposibil să fie cu ei în fiecare clipă a zilei. Cu adevărat este nevoie de un Sfătător MINUNAT pentru a putea să te călăuzească și să te direcționeze în fiecare clipă a vieții tale. Dar Dumnezeu ne spune că una dintre caracteristicile Acestui Fiu care ne este dat, Acestui Copil care ne este născut, este că va fi un Sfătător Minunat! El nu va fi asemenea celorlalți sfătător, a celor maritali sau de oricare altă natură pe care-i putem vizita din când în când, ci El trebuie să fie un Sfătător Minunat. El nu este capabil numai de a ne oferi sfatul perfect, dar El va fi cu noi permanent, un ghid care nu va lipsi niciodată pentru a ne călăuzi pe calea pe care trebuie să mergem în fiecare clipă a fiecărei zile!

Cum este posibil așa ceva? Cum poate Acest Copil să fie literalmente cu noi, continuu în fiecare moment al zilei? Cum poate fi un asemenea Sfătător Minunat? Acest lucru este cu putință pentru că Acest Copil vine la noi ca spirit sfânt. După învierea lui Isus Hristos, El a trebuit să revină în cer, să fie proslăvit cu spiritul Tatălui și să revină pentru a fi împreună cu fiecare dintre noi în mod personal ca Mângâietorul, o nouă manifestare a spiritului sfânt care conține prezența Sa într-o manieră foarte reală. Ioan descrie această experiență în mod foarte clar:

„Cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învățați cineva; ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.” (1 Ioan 2:27).

Descoperim aici adevărul că Isus, prezentă în forma Sa spirituală, ne învață toate lucrurile și nu avem nevoie să depindem de ființe umane pentru a fi călăuziți. Da, Dumnezeu a așezat învățători în biserică, dar chiar dacă El folosește acești învățători ca mijloace pentru a ne deschide mințile către adevărul spiritual, tot ceea ce ei afirmă trebuie să fie aprobat de Cel care locuiește în noi și care este parte din existența noastră. El are ultimul cuvânt, Cel care aprobă sau dezaproabă ceea ce auzim. Ascultăm ceea ce ne spun învățătorii umani da, în final, cunoaștem că ceea ce ne spune este sau nu adevăr pentru că-L avem pe Acest Sfătător Minunat cu noi care ne spune „aceasta este cale; umblați pe ea,” sau „aceasta este o eroare cu care să nu ai nimic de-a face.” Acesta este același adevăr exprimat de profetul Evangheliei, Isaia:

„Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și mare va fi propășirea fiilor tăi.” (Isaia 54:13).

Isus este Sfetnicul Minunat, El, Cel care prin spiritul Său este capabil să ne călăuzească în tot adevărul și să ne direcționeze pe calea pe care trebuie să mergem într-o manieră imposibilă pentru oricine altcineva. Acesta este un aspect cheie al acestui sistem minunat de guvernare pe care Dumnezeu ni-l oferă prin Acest Fiu. Acesta este un nou pasaj din Scriptură care ne întărește faptul că în Mângâietorul, Dumnezeu nu ne trimite o altă a treia ființă, ci mai degrabă este vorba despre Isus Însuși care vine la noi ca Învățătorul și Călăuzitorul nostru personal.

Dumnezeu tare

Numele Lui este de asemenea și „Dumnezeu tare”. Desigur că atunci când trinitarienii citesc acest pasaj, ei găsesc suport pentru credința că Isus Hristos este Dumnezeu Însuși, Dumnezeul Atotputernic. Dacă să ne reamintim că NUMELE nu înseamnă în mod necesar titlul unei persoane, ci mai degrabă exprimă caracteristicile acestuia. A fost Isus Dumnezeu? Dintr-o anumită perspectivă răspunsul este „nu”, dar dintr-o altă perspectivă răspunsul este „da”. Depinde de ce vrea cu adevărat să întrebe persoana care ridică această întrebare. Dacă întrebarea

este „este Isus Dumnezeu Atotputernic, Ființa supremă din univers, Originatorul și Sursa tuturor lucrurilor?”, atunci răspunsul este absolut „nu”. Biblia este plină de afirmații care susțin că Ființa supremă din univers este Dumnezeu Tatăl, că El este Sursa și Originatorul întregii vieți și a existenței. UNICUL DUMNEZEU al universului nu este Isus Hristos, ci Dumnezeu Tatăl. Isus este FIUL Acestui Dumnezeu, și nu este Dumnezeu în acest sens.

Dar dacă întrebare este dacă „Isus este Dumnezeu în natura Sa”, atunci răspunsul este în mod absolut „da”. Isus este Fiul născut al lui Dumnezeu, a provenit direct din viața divină a Tatălui motiv pentru care natura Lui este de asemenea divină, natură ca a lui Dumnezeu la fel cum are și Dumnezeu Tatăl. Un fiu și tatăl lui au mereu aceeași natură, căci niciunul nu este inferior celuilalt în natură. Isus aparține acestei categorii supreme din univers, la nivelul lui Dumnezeu.

Am putea spune că există trei categorii de ființe inteligente. Primul nivel este cel divin în care există numai Dumnezeu și Isus, apoi este nivelul îngerilor și în al treilea rând cel al oamenilor. Isus aparține primului nivel, nivelului lui Dumnezeu. El este Fiul născut al lui Dumnezeu, superior oamenilor și îngerilor și, în acest sens, el este Dumnezeu, „Dumnezeu tare”. El este tare și Dumnezeu prin natură, este o Ființă divină; acesta este caracteristica Acestui Fiu care ni s-a dat. El este din familia lui Dumnezeu, Cineva care este din cea mai înaltă categorie din univers și prin faptul că L-a dat rasei umane, Dumnezeu a unit rasa umană cu cea divină pentru totdeauna!

Când Isus era pe cale să părăsească acest pământ, le-a spus ucenicilor: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.*” (Matei 28:18). Dumnezeu a așezat toate lucrurile sub picioarele Lui iar El este într-adevăr „Dumnezeu tare” căci a primit toate puterea și tăria. Ceea ce nu trebuie să uităm vreodată este că acest „nume” al lui Isus, aceste caracteristici din acest verset se găsesc în contextul Fiului, a faptului că a fost dat rasei umane. Aceste descrieri nu sunt despre Hristos înainte de a deveni om, ci sunt expresii sau caracteristici ale Celui care ne-a fost dat. Așadar, această descriere „Dumnezeu tare” și „Părintele veșnic” sunt legate de experiența și identitatea Lui ca om, ca Fiu al omului. Aceste expresii indică înălțimea la care omenirea a fost înălțată.

„*De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.*” (Filipeni 2:9-11).

Cum se facă că Acest Copil care urma să ne răscumpere trebuia să fie o ființă divină, Dumnezeu în natura Sa? Cum se face că numai Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu putea salva omenirea? Atunci când Fiul omului a fost așezat sub stăpânirea lui Satan, când a fost pus în locul în care Adam a adus rasa umană, abandonat de Dumnezeu și fără nimeni care să-L sprijinească, ar fi eșuat dacă nu ar fi fost divin în natura Sa. Singurul care poate fi așezat într-un loc în care să fie complet abandonat de Dumnezeu și totuși să acționeze în mod altruist, în mod intrinsec bun, este Unul care este bun în Sine, care nu depinde de Dumnezeu pentru bunătatea Sa. Această caracteristică se aplică NUMAI lui Isus Hristos, Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Celui care este Dumnezeu prin natură.

Când Dumnezeu L-a părăsit pe Isus pe cruce, când Și-a retras spiritul de la El, dar ar fi fost vorba despre oricine altcineva din acest univers, inclusiv cel mai puternic înger, ar fi ales conservarea de sine pentru că nimeni nu este bun decât Dumnezeu. „*Nu este decât Unul Singur bun: Dumnezeu.*” (Marcu 10:18). Este interesant că ceea ce I-a conferit lui Isus capacitatea de a mântui omenirea, este ceea ce L-a făcut să fie mai mult decât un om, și anume natura Lui divină.

Părintele veșnic

Am ajuns acum la un alt titlu care este foarte greșit interpretat de trinitarieni. În realitate ei nu știu ce să facă cu această expresie, așa că nu fac altceva decât să concluzioneze că Isus este aceeași Persoană cu Tatăl! Acest lucru nu numai că este cu desăvârșire lipsit de rațiune, dar contrazice chiar teoria Trinității. Potrivit doctrinei Trinității, Dumnezeu Tatăl este o Persoană diferită de Isus Hristos. Unul este Tatăl și altul este Fiul, chiar dacă sunt parte din același Dumnezeu. Însă, chiar în trinitate, Isus NU este Dumnezeu Tatăl; așadar, această interpretare a acestui titlu, „Părintele veșnic”, nu are sens, nici chiar în conceptul trinitarian.

În familia lui Dumnezeu, Isus nu este Dumnezeu Tatăl, dar în relația Lui cu familia celor pe care i-a răscumpărat, Isus este Tatăl nostru divin! Isus este Sursa unei noi vieți, El este Tatăl unei noi rase de oameni, noua creație. Un Tată este o persoană care transmite viața copiilor săi și asta este ceea ce a făcut Isus pentru toți cei ce sunt născuți din nou. Noi am primit viața Lui și astfel noi suntem cea de-a doua rasă umană, noua omenire cu Isus Hristos ca Tată al nostru. După cum Adam a fost tatăl omenirii celei vechi, celei căzute, tot așa Isus este „Părintele veșnic” al omenirii celei nou, învingătoare care a biruit păcatul, pe diavol și lumea. În cazul primei noastre nașteri din Adam, am primit viața lui prin procrearea fizică. Dar în cazul acestei a doua nașteri, noua viață a Celui de-al doilea Adam ne este oferită prin credință.

Prințul păcii

În final, Isus este Prințul păcii. În Biblie, un rege este deseori numit „prinț”. Cuvântul „prinț” în acest sens se referă la un conducător, dar mai implică și faptul că este sursa păcii. Omenirea a suferit șase mii de ani de tortură, nedreptate și domnie dictatorială, dar în final vine Cineva care va aduce acestei planete ceea ce am dorit și sperat atât de mult. Vom vedea pacea veșnică iar El este regele, prințul care va aduce această pace.

Așadar, acestea sunt cele șapte elemente pe care le găsim în Isaia 9:6. În mod normal, când căutăm un verset care exprimă Evanghelia în mod desăvârșit, mergem la Ioan 3:16, dar dacă căutăm un verset care acoperă toate diferitele elemente ale Evangheliei și tot ceea ce este implicat în mântuirea noastră, eu recomand Isaia 9:6. Dumnezeu ne-a însumat în acest verset toate elementele care-L fac pe Isus Mântuitorul nostru desăvârșit.

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Sfetnic Minunat, Dumnezeu tare, Părintele veșnic, Prinț al păcii.” (Isaia 9:6 - KJV).

UCENICUL LIPSĂ

David Clayton, August 2020

Care este cel mai mare privilegiu de care un om se poate bucura în această viață? Dicționarul Cambridge definește astfel substantivul „privilegiu”: „Un avantaj pe care îl are numai o singură persoană sau grup, de obicei datorită poziției sau bogăției deținute.” De obicei se referă la oameni foarte bogați, foarte influenți sau care sunt în poziții de unde se pot bucura de luxul care nu este disponibil pentru majoritatea oamenilor. Aceștia sunt cei care sunt admirați în această lume și majoritatea dintre noi tind să-i invidieze și să dorească și fie în locul lor. Psalmistul Asaf exprimă cu acuratețe această tendință umană:

„Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi. ... Li se bulbucă ochii de grăsime, și au mai mult decât le-ar dori inima.” (Psalmul 73:3, 7).

Este adevărat că mulți, chiar și dintre Creștini, tânjesc să fie asemenea celor bogați și faimoși, asemenea actorilor, milionarilor, a politicienilor, însă care este în realitate cel mai mare privilegiu pe care un om îl poate avea în această viață?

Cu două mii de ani în urmă, cel mai uimitor moment al istoriei universului a avut loc când Fiul lui Dumnezeu a devenit membru al familiei umane. Timp de 33 de ani a umblat printre oameni ca unul dintre noi și a deschis poarta către cel mai mare privilegiu disponibil oricărei ființe umane. Acesta a fost privilegiul de a interacționa cu divinitatea față către față la nivel personal, de a vedea și experimenta cea mai mare lumină care a venit vreodată pe această planetă. Toți cei care au venit în contact cu El au plecat binecuvântați, chiar și soldații cruzi și lumești care au fost trimiși să-L aresteze într-o ocazie, s-au întors cu mâinile goale și cu uimitoarele cuvinte „niciodată n-a vorbit cineva ca Acesta!”.

Ce ocazie uimitoare a fost oferită fraților lui Isus, mamei Sale, tatălui Său vitreg, locuitorilor Nazaretului printre care a crescut! Și totuși se pare că mulți dintre aceștia au fost orbi față de incredibilul privilegiu pe care l-au avut și n-au reușit să cuprindă lumina care strălucea printre ei

cu o asemenea putere. Biblia ne spune că frații lui Isus nu au crezut în El (Ioan 7:5) și nici locuitorii Nazaretului printre care a crescut nu au avut credință în El (Marcu 13:58).

Însă a fost un timp, la finele celor 30 de ani, când Isus a ieșit în față în partea cea mai importantă a vieții Sale de pe pământ, și Și-a început lucrarea publică. La acel moment Isus a ales cu grijă un grup de bărbați care urmau să aibă o legătură strânsă cu El în următorii trei ani. Ei aveau să-I învețe solia, să-I observe comportamentul, lucrarea, să fie în mod deosebit învățați în ceea ce privește identitatea și misiunea Lui, să fie educație pentru a deveni reprezentanții Lui speciali în lume. Consider că acestor bărbați li s-a oferit cel mai mare privilegiu de la creația lumii. Iată ce a scris Ioan referitor la acest imens privilegiu:

„Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața vecinică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată.” (1 Ioan 1:1, 2).

„Și Cuvântul S'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14).

Acesta a fost privilegiul suprem, cea mai mare oportunitate, cel mai înalt scop care a fost vreodată oferit vreunui om! Trebuie să fi fost extraordinar să fi fost Moise și să vezi uimitoarea putere a lui Dumnezeu demonstrată din nou și din nou; trebuie să fi fost uimitor să fi Ilie și să vezi focul care s-a coborât pe Muntele Carmel, dar niciunul dintre aceștia nu au fost atât de privilegiați care ucenicii care au văzut, au atins, au mâncat cu Fiul divin al lui Dumnezeu care le-a arătat pe Dumnezeu într-un mod atât de viu! Și este și mai uimitor când citim despre tragedia care i s-a întâmplat unuia dintre cei cărora li s-a oferit acest privilegiu. Nu, nu mă refer la Iuda, dar cazul acestuia este dintr-un punct de vedere, tot atât de trist.

„Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenuncheat înaintea Lui, și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața vecinică?” „Pentru ce Mă numești bun?” i-a zis Isus. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Cunoști poruncile: „Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.” El l-a răspuns: „Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.” Isus S'a uitat ținută la el, l-a iubit, și i-a zis: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă.” Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuții.” (Marcu 10:17-22).

Sunt câteva lucruri care ies în evidență în această istorie. În primul rând, este afirmația mișcătoare „Isus S-a uitat ținută la el, l-a iubit”. Isus a văzut în privirea lui dorința, a văzut în el potențialul, a văzut efortul pe care l-a depus pentru a obține viața, iar inima lui Isus a fost mișcată, S-a simțit atras de acest suflet în nevoie. În al doilea rând, aceasta a fost invitația personală a lui Isus pentru ca acest tânăr să devină ucenicul Său. La chemat tot atât de clar după cum i-a chemat pe Petru, Iacov sau Ioan; cuvintele Lui au fost clare: „Vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.” În al treilea rând, Isus nu numai că l-a chemat să-I fie ucenic, dar i-a oferit făgăduința clară: „vei avea o comoară în cer.”, făgăduința vieții veșnice cu tot ceea ce cuprinde aceasta. Desigur, nicio astfel de oportunitate nu a fost vreodată prezentată vreunui om; cu siguranță acesta a fost cel mai mare privilegiu care a fost vreodată oferit vreunei persoane în cuvinte atât de simple și clare. Oferta a fost clară iar beneficiile subliniate în mod categoric. Avea să se bucure de privilegiul unei partășii intime cu Fiul lui Dumnezeu și, la final, asigurarea vieții veșnice! Dar suntem uimiți, întristați, dezamăgiți de tragedia momentului când citim că „a plecat întristat.” A întors spatele privilegiului pentru care mulți dintre noi am fi dat totul ce avem pentru a-l avea.

Este uimitor; dacă tânărul ar fi acceptat invitația lui Isus, ar fi fost 13 ucenici în loc de 12! Invitația lui Isus a fost tot atât de clară și directă ca și în cazul lui Petru și Ioan când le-a spus „urmați-Mă și vă voi face pescari de oameni.” A fost tot atât de convingătoare ca atunci când l-a chemat pe Matei de la slujba lui și i-a spus „urmează-Mă”. Diferența constă în modul în care fiecare a răspuns invitației căci, în timp ce Petru, Ioan, Matei au lăsat totul și l-au urmat pe Hristos imediat, acest tânăr bogat „a plecat întristat.” El și-a respins locul printre ucenicii lui Isus și și-a întors spatele celui mai mare privilegiu oferit vreodată vreunui om. El este ucenicul lipsă, cel care și-a întors spatele ofertei lui Isus.

Ceea ce trebuie să considerăm cu mare atenție este motivul refuzului. Care a fost adevăratul motiv pentru care orice om inteligent și cu o dorință profundă după viața veșnică și-ar întoarce

spatele ofertei lui Hristos de a deveni ucenicul Său? Este interesant faptul că acest om a pretins că a păzit toate poruncile de când a fost tânăr. Evident că era o persoană cu o înaltă morală, unul care avea o bună reputație în comunitatea lui, dar ceva în spiritul lui i-a spus că-i lipsea ceva, că tot efortul lui în păzirea poruncilor nu l-au calificat pentru viața veșnică. Când cercetăm această întrebare inițială a lui Isus, începem să înțelegem care este motivul pentru care a respins oferta lui Isus. În Evanghelia după Matei, întrebarea lui apare ușor altfel:

„Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața vecinică?” (Matei 19:16).

Observați întrebarea: *„ce bine să fac”*. El nu-și dorea viața veșnică pe orice cale posibilă, ci scopul lui era de a obține viața FĂCÂND fapte bune. Cu alte cuvinte, era interesat să obțină mântuirea prin fapte. El fusese un păzitor al poruncilor toată viața dar sentimentul golului interior, sentimentul nevoii l-a condus să concluzioneze că avea nevoie de mai mult decât atât, dar atenția lui era încă îndreptată către nevoia de a face, de a face fapte chiar mai bune decât păzirea poruncilor.

Isus nu i-a spus că este legalist, nu i-a explicat neprihănirea prin credință și nici nu l-a învățat nimic despre inutilitatea încercării de a obține mântuirea prin fapte. El a mers direct la miezul problemei prin a-i oferi omului „un lucru bun” pe care să-l facă. El ceruse ceva de făcut, motiv pentru care Isus i-a oferit ceva de făcut, dar era ceva ce nu depindea de ceea ce făcea, ci de condiția inimii lui. Cerința lui Isus de a vinde totul, de a da celor săraci și de a-L urma pe Isus într-o viață de sărăcie și greutate, a fost cel mai apropiat lucru de moartea pe care omul ar fi experimentat-o și, într-un fel, asta este calea la care îl chema Isus. Marea lui nevoie era aceea de a-și abandona propria viață, de a renunța la lucrurile de care depindea, la propriile resurse și de a-L face pe Isus totul în tot. Acesta era elementul care lipsea din viața acestui tânăr, și era de fapt totul. Acesta este de asemenea și elementul care lipsește și din viețile tuturor celor care nu s-au predat pe deplin lui Hristos. Condițiile pe care Isus i le-a dat acestui tânăr nu au fost adresate numai lui; sunt aceleași pe care Isus le oferă tuturor celor care astăzi și pentru totdeauna doresc cu sinceritate să fie ucenicii Lui.

„Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. ... Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14:26, 33).

Ceea ce lipsește, marea lipsă, ceea ce a creat această foame în sufletul acestui tânăr a fost faptul că el nu era pe deplin predat și dedicat lui Dumnezeu. Adevărata problemă nu o constituiau bogățiile lui, ci dragostea lui pentru acestea, faptul că era dedicat lor și depindea de ele, faptul că pentru el ele reprezentau mai mult decât o viață în care să-L urmeze pe Hristos. Aceasta a fost problema și aceasta este mereu problema; faptul că Dumnezeu nu este totul pentru noi.

Merită să menționăm din nou că acest tânăr era un păzitor la poruncilor. Evident, el a făcut mari eforturi pentru a trăi în conformitate cu toată legea. Însă tot acest efort nu i-a ajutat cu nimic căci era pierdut în aceeași măsură ca și cel care nu păzise nicio poruncă! Aceasta demonstrează inutilitatea de a încerca să ne apropiem de Dumnezeu și să-I obținem favoarea prin supunerea față de porunci sau prin orice alte fapte pe care le putem face. Trebuie să înțelegem că păzirea poruncilor este rodul unei relații cu Dumnezeu, consecința naturală a unei vieți care este predată Lui, nu mijloace prin care venim la Dumnezeu sau intrăm într-o relație cu El. Păzirea poruncilor este rodul, consecința unirii cu Dumnezeu, nu rădăcina acesteia.

Desigur, nu era nimic greșit în eforturile tânărului de a păzi poruncile de când era copil; acest efort a demonstrat că dorea să-I placă lui Dumnezeu, dorința de a obține viața. Ceea ce era greșit însă era DEPENDENȚA de păzirea poruncilor, ci aceasta devenise fundamentul relației sale cu Dumnezeu. El adusese lista lui cu păzirea poruncilor cu așteptarea de a fi acceptat pentru că făcuse binele. Faptele lui erau o jertfă pe care o aducea lui Dumnezeu, așteptându-se să fie îndreptățit pe baza performanțelor sale. Aceasta era adevărata problemă, nu faptele lui, ci atitudinea lui față de acestea.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să învățăm lecția importantă din experiența acestui tânăr bogat: nicio faptă pe care o facem sau pe care o putem face nu ne va putea vreodată califica pentru favoarea lui Dumnezeu. Singurul lucru cu care putem contribui la procesul de obținere a mântuirii este predarea vieților noastre în mod desăvârșit în mâinile lui Dumnezeu,

abandonarea propriei voințe, a propriei noastre căi, a faptelor noastre, a păzirii poruncilor și să acceptăm darul mântuirii, oferit gratis în Hristos Isus. Când ne vom preda pe deplin astfel, atunci bogățiile noastre nu vor însemna nimic, păzirea poruncilor nu va mai însemna nimic, faptele noastre bune sau rele nu vor mai însemna nimic, căci tot ceea ce va conta este faptul că Îi aparținem lui Dumnezeu pe deplin și că El deține controlul absolut asupra vieților noastre. Aceasta este calea, singura cale de a obține viața veșnică. Asta înseamnă că alegem să murim pentru ca Hristos să trăiască. Profetul David a demonstrat o înțelegere profundă când s-a exprimat astfel:

„Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului.” (Psalmul 116:12, 13).

CONVERTIREA MEA

David Clayton, August 2020

Am fost convertit la vârsta de 22 de ani. Impactul deplin al convertirii mele poate fi apreciat numai dacă vă voi oferi câteva detalii despre anii anteriori convertirii. Provenind dintr-o familie Creștină și am crescut într-un mediu Creștin. Dar experiența mea accentuează adevărul că nimeni nu poate fi un copil al lui Dumnezeu pe vreo altă cale și faptul că Dumnezeu are numai copii, nu și nepoți.

Am terminat școala la vârsta de 17 ani și am obținut o slujbă ca profesor într-o localitate numită Sherwood Content. Nu eram pregătit pentru a fi profesor, dar la vremea aceea era mare nevoie de profesori în mod special școlile retrase, motiv pentru care multe dintre acestea acceptau persoane care tocmai terminaseră școala. Așadar, unul dintre ei am fost eu.

De îndată ce am început să mă întrețin singur, am înlăturat limitele impuse de părinți. Locuiam încă cu ei, dar cum slujba îmi oferea o oarecare independență și am decis să-mi folosesc libertatea pentru a-mi îngădui o mulțime de fantezii care până atunci nu existaseră decât în mintea mea. La vremea aceea locuiam într-o localitate pe malul mării, loc în care decadența și imoralitatea erau foarte crescute. Însă, cu mintea pe care o aveam atunci, m-am potrivit de minune cu stilul de viață al comunității aceleia. Părinții erau foarte îngrijorați de mine și de fratele meu mai mic Don, căci noi am fost cei care ne-am adaptat rapid stilului de viață local, iar eu nu mai vroiam să ascult de ei.

Curând însă am realizat că, în contextul acela, mă îndreptam rapid către distrugere. Nu-mi puteam aduce conștiința la tăcere și nici nu puteam scăpa de ea, dar nici nu eram dispus să-mi schimb viața și am realizat că mă îndreptam direct spre iad. La momentul acela am găsit o carte care conținea exact ceea ce firea mea pământească dorea. Era intitulată „Carele zeilor”. Probabil că tata o lăsase pe raft într-o clipă de neatenție, dar acum găsisem exact ceea ce doream. Cartea fusese scrisă de Erich Von Daniken și spunea că Dumnezeu despre care vorbește Biblia și de fapt majoritatea religiilor nu era altceva decât un vizitator din spațiul cosmic. El prezenta dovezi despre care pretindea că indica faptul că popoarele vechi au întâlnit ființe venite din civilizații mult mai avansate din afara planetei noastre și pe care-i priveau ca zei pentru că erau prea primitivi pentru a le înțelege adevărata identitate.

Asta era exact ceea ce-mi doream: o cale de a scăpa de Dumnezeu. Am îmbrățișat cu toată inima această idee prostească și de la acel moment am început să pretind că nu mai credeam în Dumnezeu. Desigur, părinții au fost îngroziți, dar acum aveam o întrebare la care se părea că ei nu puteau răspunde și o foloseam să-i reduc la tăcere ori de câte ori încercau să discute cu mine. Întrebam: „Tată, știe Dumnezeu dacă eu voi fi sau nu pierdut?”. Desigur, el trebuia să răspundă „Da!”, moment în care eu spuneam: „Ei bine, dacă Dumnezeu știe că voi fi pierdut, atunci eu nu pot fi mântuit, iar dacă Dumnezeu știe că voi fi mântuit, atunci nu pot fi pierdut, așa că nu mai tot întreba despre asta.” Tata încerca să mă ajute să înțeleg adevărul, dar pentru mintea mea stricată raționamentul meu părea dincolo de orice argument.

Timp de cinci ani am trăit mărturisind ateismul. Nu vorbeam în mod deschis despre asta acasă, dar asta este ceea ce nutream în inima mea și s-a potrivit să-mi reduc la tăcere conștiința

ori de câte ori mă deranja. În acea perioadă am abandonat complet biserica și timp de cinci ani nu-mi amintesc să fi mers vreodată la vreun serviciu de închinare. Mama și-a dat seama că nu voi mai asculta de nimeni, așa că a decis să se roage pentru mine așa că mergea la Dumnezeu pentru mine tot timpul.

În final, după ce am trăit astfel timp de cinci ani, am dar de un necaz pe care nu-l puteam rezolva. Stilul meu de viață m-a dus într-o situație pe care nu aveam nicio idee cum s-o rezolv. Problema era de o asemenea natură încât am început să mă gândesc la sinucidere. Indiferent pe ce partea o întorceam, nu puteam găsi nicio soluție, dar nu am fost suficient de curajos pentru a-mi lua viața. Timp de trei zile și trei nopți am fost chinuit de această problemă, încercând să găsesc o cale de a scăpa, dar nu am găsit niciuna.

În cea de-a patra zi am fost extenuat și am simțit că am ajuns la capătul puterilor. Timp de trei zile îmi analizasem viața și văzusem totul atât de clar. Vedeam cu viața îmi fusese o călătorie de la un eșec la altul fără nicio direcție și fără niciun scop. Aveam 22 de ani și nu aveam nicio idee ce vroiam să fac cu restul vieții mele. Mi se părea că mă balansasem dintr-o parte în alta și că viața mea nu era altceva decât o serie de dezamăgiri. Atunci s-a născut în mine o dorință după ceva mai bun. Dintr-o dată mi-a venit ideea că fusesem creat pentru ceva mai bun decât asta și am fost umplut cu o dorință de a împlini potențialul care era în mine, că viața mea trebuie să aibă un scop vrednic de considerare.

În final gândurile au început să se îndrepte către Dumnezeu și, spre uimirea mea am realizat că de fapt credeam în Dumnezeu, în ciuda negărilor mele din ultimii cinci ani. Mi-am dat seama că în realitate mă înșelasem singur. Din întinericul care mă înconjura, mi-am amintit două pasaje din Biblie pe care le învățasem în zilele bune; unul dintre ele era la Romani:

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28)

Asta este ceea ce aveam nevoie cu disperare: o cale de a face ca problema mea să lucreze spre binele meu. Nu vedeam cum se putea așa ceva, dar versetul părea să-mi dea o speranță. În definitiv, nu era adevărat că „cu Dumnezeu totul este cu putință”? Dar atunci mi-am spus: „Acest verset nu este pentru mine. În primul rând, eu nu-L iubesc pe Dumnezeu. Am fost dușmanul Lui timp de cinci ani și acum nu pot veni la El să-L rog să mă ajute când tot acest timp nu am făcut altceva în afară de a abuza de El.” Nu aveam nicio altă alternativă, dar mândria era acum o barieră și m-am opus ideii de a cere ajutor de la Cineva pe care L-am respins atât de mult timp, acum că eram în necaz.

Cel de-al doilea verset care mi-a venit în minte este în Proverbe:

„Recunoaște-l în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” (Proverbe 3:6).

Acest verset mi-a plăcut mai mult. Am simțit nu numai că aveam nevoie de eliberare de problema mea, dar și că aveam disperată nevoie de cineva calificat care să-mi preia viața, cineva care să ia mizeria pe care o făcusem și să facă ceva bun din ea și care, de asemenea, să mă îndrume cu înțelepciune. Aveam nevoie de cineva care să facă din viața mea ceva valoros. Versetul promitea că Dumnezeu va călăuzi calea celui care-L va „recunoaște” în TOATE căile sale. Mi se părea că puteam face asta.

Este ciudat modul în care a funcționat mintea mea. M-am gândit: „Nu pot să-I cer lui Dumnezeu să-mi rezolve problema pentru că nu-L pot implora pentru un favor atât timp cât eu am abuzat de El. Dar dacă aleg să-L recunosc de acum înainte în toate căile mele, Îl pot ruga să aibă grijă de viitor. Așadar, indiferent de ceea ce s-a întâmplat în trecut trebuie să accept, dar viitorul va fi mai bun dacă Îl voi recunoaște pe El în toate căile mele.”

O revoluție a avut loc în mintea mea. Am început să mă bucur. Unul dintre motivele pentru care abandonasem cu desăvârșire biserica și religia a fost faptul că mi s-au părut atât de plictisitoare și lipsite de relevanță. Amintirile de la biserică nu era deloc interesante. Îmi aminteam de predici gălăgioase dar obositoare, ceremonii repetitive, așteptarea derulării ritualurilor și formalităților care păreau fără niciun scop sau înțeles. Cumva, prin aceasta eu nu am înțeles realitatea lui Dumnezeu. Acum, dintr-o dată, mi-a venit gândul despre Dumnezeu ca Persoană, independentă de toate aceste ceremonii și formalități. Pentru prima dată m-am gândit la Dumnezeu ca la o Persoană reală iar acest gând m-a umplut de uimire și bucurie.

Pe măsură ce mintea mea recapitula lucrurile pe care le învățasem din Biblie, mi-am dat seama că personajele centrale au dezvoltat o relație cu Dumnezeu care mă atrăgea mult mai mult decât ceea ce experimentasem în biserică. M-am gândit la persoane ca Avraam, Ilie, Moise care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu printr-o religie bisericească, ci L-au cunoscut ca Persoană cu care au dezvoltat o prietenie strânsă. Oh, cât mă atrăgea această perspectivă! Am început să mă întreb: „Oare este posibil așa ceva și pentru mine? Ar putea exista posibilitatea ca și eu să pot avea o asemenea legătură cu Dumnezeu?” Asta era un gând uimitor și abia aveam curajul să mă gândesc la el dar mi-am amintit un alt verset din Maleahi (slavă Domnului pentru toate diminețile în care am studiat Biblia!):

„*Eu sunt Domnul și nu mă schimb...*” (Maleahi 3:6).

Era adevărat? Dacă era adevărat, m-am gândit, cum se face că nu am întâlnit nici măcar o persoană care să fi experimentat același fel de relație cu Dumnezeu asemenea celor din Biblie? Cum se face că în toți anii petrecuți în biserică nu am întâlnit niciun astfel de individ? Atunci am înțeles: dacă Dumnezeu nu S-a schimbat, atunci oamenii trebuie să se fi schimbat! Se pare că Creștinii de azi nu caută o relație cu Dumnezeu asemenea celor din Biblie și asta este motivul pentru care nimeni nu are așa ceva!

Asta a fost punctul meu de cotitură. Când am întrezărit posibilitatea a ceva diferit, ceva cu sens, ceva ce nu mai văzusem până atunci dar care era posibil, am decis că-mi voi preda viața lui Dumnezeu. Dar am hotărât că nu voi fi un simplu membru al bisericii. Am detestat religia formală pe care o experimentasem înainte și dacă n-ar fi fost nimic altceva disponibil, probabil că n-aș fi devenit niciodată Creștin. Dar acum, uimit de perspectiva pe care mi-o deschisese Dumnezeu, oportunitatea de a deveni un prieten al Dumnezeului Celui viu, eram atât de bucuros și am decis că-mi voi petrece tot restul vieții ca prieten al lui Dumnezeu. Cuvintele nu pot exprima câtă bucurie mi-a adus acest gând. Mi-a dat speranță, scop și dintr-o dată mi-a umplut viața cu un nou scop. Acum exista Cineva care putea să ia această viață ratată și să-i dea un scop veșnic. Era o bucurie să mă gândesc având viața în mâinile lui Dumnezeu, era posibil ca succesul să fie caracteristica vieții mele. Nu succesul la care visează oamenii, ci cel veșnic.

Decizia din acea zi mi-a rămas săpată în minte; nu voi uita niciodată data căci aceea a fost cu adevărat ziua mea de naștere: 5 mai 1975.

Nu-mi amintesc dacă am îngenuncheat, dacă am stat în picioare sau dacă am stat jos când m-am rugat cu adevărat pentru prima dată în viața mea. Nu-mi amintesc ce am spus, dar îmi amintesc că atunci când am început să mă rog, parcă tot pământul apăsa pe umerii mei. Când am terminat, eram ușor ca un fulg! M-am uitat pe fereastră și am fost uimit de culoarea cerului, a ierbii și a pomilor. Nu văzusem niciodată un verde și un albastru atât de vii; totul părea să pulseze de viață și fericire.

Așadar, în acea zi am devenit Creștin și nu am regretat și nici un m-am întors vreodată de la acea decizie. Nu spun că nu am căzut niciodată în păcat sau că nu L-am mai dezamăgit pe Dumnezeu. Mi-ar fi plăcut să pot spune asta, dar nu pot. Însă în ultimii 45 de ani din acea zi, Dumnezeu a fost cel mai bun Prieten al meu și am avut mereu o dorință arzătoare de a-I și eu cel mai bun prieten. Din acea zi am știut că mă iubește cu o dragoste care nu poate fi exprimată în cuvinte. Am avut mereu această mângâiere prin toate experiențele prin care am trecut, bune și rele.

DEMASCAT

Imad Awde

Hinduismul crede că Isus este unul dintre mii de dumnezei în care ei cred. El nu este Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu așa cum pretinde a fi.

Iudaismul, așa cum bine știm, L-a respins pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și L-a omorât. L-au privit ca pe un simplu om.

Cum putem ști care Isus pe care-l au ei este cel fals sau Cel adevărat? „La lege și la mărturie.” Testăm ceea ce cred ei prin ceea ce a predicat Pavel. Religiiile menționate mai sus nu-L acceptă pe Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Ei au un alt Isus.

Dar Creștinii? Avertismentul lui Pavel a fost în mod deosebit adresat Creștinilor. A fost un alt Isus introdus în Creștinism, un Isus pe care Pavel nu l-a predicat? Este corect să aplicăm același test și pentru Isus pe care-l predică Creștinismul de azi.

Credința mea este că majoritatea Creștinilor cred în și se închină unui alt Isus. Așa cum am văzut deja, trinitatea afirmă că Singurul Dumnezeu al Bibliei este format din trei persoane sau hipotaze, toate fiind de o singură substanță. Toate trei sunt coetern. Potrivit trinității, Isus este a doua persoană a trinității sau dumnezeirii. De aceea Isus nu poate fi Fiul lui Dumnezeu. El nu a putut fi născut din Tatăl în zilele veșniciei deoarece Tatăl nu a existat înaintea Fiului. Am văzut deja în capitolul 2 modul în care unii limitează calitatea de Fiu a lui Isus la întruparea Sa, iar alții afirmă că relația de Tată-Fiu nu este una literală, ci mai degrabă o metaforă.

Dacă vrem să fim consecvenți și corecți, trebuie să aplicăm religiei noastre același test pe care l-am folosit în cazul celorlalte religii. Afirmă Creștinismul același Isus pe care l-a predicat Pavel, sau avem „un alt Isus?”

Din păcate, amăgirea s-a infiltrat în Creștinism sub numele de trinitate și a prezentat copiilor lui Dumnezeu un alt Isus. Iată câteva exemple care arată că această concluzie nu este lipsită de dovezi:

„Nu ne mai rămâne nicio altă alternativă decât aceea de a accepta că Isus nu a putut deveni Fiul literal al lui Dumnezeu în veșnicie - nu putea fi propriul Său Fiu. În mod clar El a acceptat rolul acesta pentru realizarea Planului de Mântuire.” (Câteva comentarii de Max Hatton despre cartea Trinitatea: Ce a Revelat Dumnezeu, pag. 4). (Predicator Adventist).

Într-o altă scrisoare, același pastor a afirmat:

„Aș vrea să reiterez învățătura Scripturii - Isus este Iehova motiv pentru care nu poate fi fiul literal al lui Iehova.” (Pag. 6).

Max Hatton nu este singurul care a concluzionat astfel. Iată gândurile unui alt pastor:

„Hristos a fost mereu Fiul lui Dumnezeu; și nu a existat niciun timp în care El a ieșit din Tatăl. Această afirmație pare că soluționează toate problemele despre calitatea de fiu a lui Hristos.” (Apărând Dumnezeirea, Vance Ferrel, pag. 17 - un predicator / autor independent).

În aceeași carte, el a mai spus:

„Problema aivi este că aceste nume (Tatăl, Fiul sau Hristos și Spiritul Sfânt) identifică lucrarea Lor, nu natura Lor.” (Pag. 7).

Dacă relația Tată-Fiu este numai despre lucrarea lor, atunci este un titlu, o metaforă, o slujbă, dar nu o legătură reală de Tată și Fiu.

Un alt exemplu este F.E. Raven, un profesor influent de la Plymouth Brethren Assemblies. În anul 1895 el a afirmat:

„Acum, înțeleg că ‘Fiul lui Dumnezeu’ este un titlu a lui Hristos Cel întrupat; nu aș folosi ‘Fiul lui Dumnezeu’ se referă la Persoana Lui veșnică.”

Iată câteva afirmații din capitolul 2:

„Ca Dumnezeu, persoana pe care o cunoaștem ca fiind Ius Hristos nu are început, nu a fost născut, nu a fost un Fiu și nu și-a început existența ... dar ca om și ca Fiu al lui Dumnezeu nu a fost veșnic, a avut un început, a fost născut, fiind în același timp fiul lui Maria. De aceea, doctrina veșniciei calități de fiu a lui Isus Hristos nu se poate reconcilia cu rațiunea, este nescripturală și se contrazice cu sine.” (Finis Jennings Dake, Dake’s Annotated Bible, (Lawrenceville, GA: Dake Bible Sales, 1963) 139 (N.T.).

„Scriptura nu-L numește nicăieri pe Isus Hristos Fiul veșnic al lui Dumnezeu și nu este numit Fiu deloc înainte de întrupare, cu excepția pasajelor profetice din Vechiul Testament. Termenul Fiu este în sine unul funcțional, așa cum este și termenul Tată și nu are niciun înțeles în afara timpului. ... Multe erezii s-au născut din confuzia creată de teoria eternei relații filiale sau a eternei generări din teologia Romano Catolică, și din păcate au fost importante în teologia protestantă. În final, nu poate exista o filiație eternă ... Cuvântul ‘Fiu’ sugerează în mod clar inferioritate.” (Walter Martin, The Kingdom of the Cults Minneapolis: Bethany House, 1985. 117-118).

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

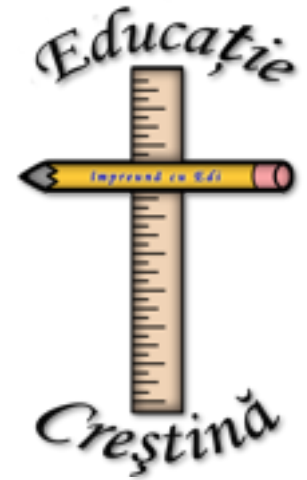
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Jesus' Gospel

Hitböl hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 126 Septembrie 2020

Tiraj 77 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

